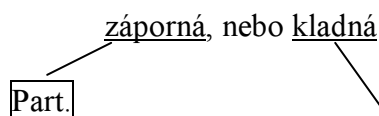

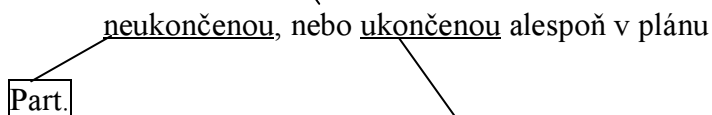
PÁDY OBJEKTU

Rozhodují-li se o tom, který pád přiřadit objektu, beru v potaz především následující faktory:

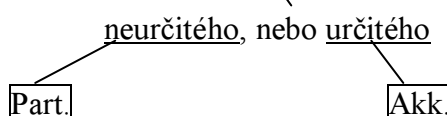
věta je

vyjadřuje **činnost**

objekt je množství

Partitiv se užije tehdy,

a) je-li věta záporná nebo mluvčí pochybuje (týká se i otázek, kdy mluvčí neočekává kladnou odpověď): *En osta autoa. Ostatko autoa?*;

b) je-li činnost vyjádřená slovesem nedokončená, buď vůbec nevede k výsledku nebo ještě probíhá; také ve spojení se slovesy, jež vyžadují vždy rekci/valenci s partitivem nebo označují city a pocity a subjektivní stavy (*rakastaa, vihata...*) - v podstatě většinou popisují děje, jež nevedou k výsledku: *Hän ampui hirveä.* – Střílel na losa, ale netrefil se, *Häntä nimitettiin tohtoriksi.* – Nazývali ho/ji doktorem, přestože jím nebyl;

c) vyjadřuje-li objekt něco množství neurčitého: dělitelné, nepočitatelné a látkové pojmy, abstrakta, slova označující kolektiv jedinců neurčitého množství: *Hän näki ihmisiä.* *Mä juon kahvia.*

Akusativ se užije v ostatních případech. Akusativ má koncovku –t (osobní zájmena: minut, sinut... a plurál – v tomto případě vypadá stejně jako nom. pl.) nebo koncovku –n (vypadá jako genitiv sg.) nebo je bez koncovky (vypadá jako nom. sg.): *Otan hänet mukaan.* Vezmu ho s sebou. *Ostan housut.* Koupím si kalhoty. *Ostan auton.* Koupím auto. *Mimun täytyy ostaa auto.* Musím koupit auto.